

Viatge nevat

Pep Coll i Salvat

El Pla d'Estany (Alta Ribagorça) és el centre d'acampada per tal d'assolir qualsevol dels nombrosos cims que sobrepassen els 3.000 metres d'alçada (Salenques, Tempesats, Margalida, Aneto, Maladeta, Pic d'Alba, etc.). Cap allí ens hi adrecem, el dia 22, quatre membres de la Secció de Muntanya del CERAP i quatre més del C.F. Reddis amb la intenció d'anar a fer algun cim. A les 5 de la tarda plantàvem les tendes a l'esmentat lloc, cuidant de plantar-les dintre l'escàs lloc que estava absent d'humitat, cosa bastant difícil. La neu es veia per sobre els 2.200 metres d'alçada, més o menys a prop del Refugi de la Renclusa, i la temperatura no sobrepassava els 3 graus damunt zero.

Ens anàvem a dormir amb la intenció de llevar-nos a les 5 de la matinada per començar a caminar a les 6, però el temps no ens va deixar fer-ho, durant tota la nit la neu va caure intermitentment així que la intenció de fer un cim era ja del tot impossible; quan ens vam llevar a les 8 del matí el camp estava cobert d'una finíssima capa de neu tota blanca, però, no vençuts del tot, ens vàrem carregar les motxilles amb la intenció de fer una petita caminada pel voltant; la neu anava caient cada vegada més fort, mentre ens apropàvem al Pla d'aiguallut, lloc molt bonic per gaudir de la immensitat de la natura, ja que per sort dels excursionistes, encara no s'hi pot arribar amb cotxe i això fa que encara pugui conservar l'encant que molts llocs del Pirineu ja han perdut.

Després d'un petit descans al pla, ens dirigirem al Refugi de la Renclusa per un camí que ens hi porta directament sense haver de tornar a baixar al Pla d'Estany. En arribar al Refugi, la neu que queia ja començava a ser important i ens començava a preocupar la sortida amb els cotxes, ja que no portàvem les cadenes, així que ens atansàvem al lloc

d'acampada que ja començava a tenir un gruix de neu prou important malgrat que el camí asfaltat encara no en tenia, ja que fins ara s'hi havia fos.

La neu que queia era ja tanta que, en acabar de dinar, el camí ja n'estava cobert així que vam plegar el campament de pressa i vam fugir amb els cotxes; jo crec que si arribem a sortir una hora o dues més tard ja no ens en sortim.

Bé, després d'aquesta fugida era qüestió de pensar un lloc per acabar de passar el dia que ens quedava, i el lloc millor que se'ns va ocórrer va ser la vall de Castellfolit prop del monestir de Poblet, almenys no hi nevaria i és un lloc que té una bona escola d'escalada, així que sense pensar-nos-ho dos cops ens hi dirigirem a passar la nit, l'endemà escalàrem una mica per les grans i nombroses pedres dels voltants fins que ens va passar el dia, i al tard, cap a casa.

P.C. i S.

